

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร” ด้วยการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนาม มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพปัญหาและปัจจัยเสี่ยงที่มีผลต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ รวมทั้งแสวงแนวทางในการส่งเสริมมาตรการป้องกันที่เหมาะสม

ประชากรที่ศึกษาเป็นเด็กนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน และสำนักงานการศึกษาเอกชน ของกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยผู้ศึกษาเป็นผู้สร้างขึ้นเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ในโรงเรียนเป็นผู้เก็บรวบรวมไว้ในบางโรงเรียน จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 388 คน สำหรับการจัดทำข้อมูล ได้ใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน (S.D.) และ One-Way ANOVA เพื่อทดสอบสมมติฐาน หาค่านัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างมีอายุ 13-14 ปีกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธมากที่สุด รองลงมาเป็นศาสนาอิสลาม กลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่กับ บิดามารดา เป็นลักษณะครอบครัวเดี่ยว รองลงมาอยู่กับบิดามารดาและญาติ เป็นลักษณะครอบครัวขยาย บุคคลที่กลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่ด้วยส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี และประถมศึกษา มีอาชีพค้าขาย และรับจ้างทั่วไป กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีกิจกรรมทำยามว่างถึงร้อยละ 81.7 ระดับความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความใกล้ชิด และส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายมากกว่า 2000 บาท

ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคม

กลุ่มตัวอย่างที่มีที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเดี่ยว และทาวเฮาส์เป็นส่วนใหญ่ เดินทางกลับบ้านหลังเลิกเรียนเองตามลำพัง ด้วยการนั่งรถประจำทาง และมีเส้นทางเท้าเข้าซอย เวลาออกจากบ้านเพื่อไปโรงเรียนอยู่ในช่วง 06.00-07.00 น. กลับเข้าบ้านหลังเลิกเรียนช่วงเวลา 16.00-19.00 น. และเวลาที่ออกจากบ้านเพื่อไปทำกิจกรรมอื่น ๆ นอกจากไปโรงเรียน เป็นช่วงเวลา 08.00-12.00 น. เวลากลับเข้าบ้านเป็นช่วง 16.00-19.00 น. เป็นส่วนใหญ่ การแต่งกายของกลุ่มตัวอย่างเป็นลักษณะตามสบาย สถานการณ์เสี่ยงจะถูกล่อลวงละเมิดทางเพศส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยประสบ ที่พบว่าเคยประสบมากที่สุดเป็นการประสบเป็นบางครั้ง คือการอยู่บ้านคนเดียวเวลากลางคืน มีร้อยละ 39.9

ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อและการป้องกันการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อและการป้องกันตนเองจากการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับมาก ความรู้ที่ตอบถูกมากสองอันดับแรกได้แก่ เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะถูกข่มขืนผู้หญิงสามารถใช้ทุกอย่างเป็นอาวุธได้ และเหยื่อที่ถูกล่อลวงเกินทางเพศมีทุกวัย ความรู้ที่ตอบไม่ถูกต้องมากที่สุด ได้แก่ ผู้หญิงที่ถูกล่อลวงละเมิดทางเพศจะเป็นช่วงเวลากลางคืนในซอยเปลี่ยว ตอบไม่ถูกร้อยละ 76.8 และผู้ชายที่ลงมือข่มขืนเพราะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ตอบไม่ถูกร้อยละ 67.8 จึงเป็นปัจจัยเสี่ยงที่เด็กนักเรียนหญิงวัยรุ่นมีความรู้ที่ไม่ถูกต้อง

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ

กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศอย่างเหมาะสมอยู่ในระดับสูงเกือบทุกด้าน พฤติกรรมที่มีการปฏิบัติสูงที่สุดได้แก่ พฤติกรรมการระมัดระวังตัว และพฤติกรรมการเดินทาง นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมทางกายในการแต่งกายที่ไม่ล่อแหลม ไม่พูดจาให้ทำผู้ชายอยู่ในระดับมาก ส่วนพฤติกรรมการฝึกศิลปะป้องกันตัว เช่น ยูโด คาราเต้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง จึงเป็นสิ่งที่ควรให้การส่งเสริมให้มากขึ้น

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ยอมรับ
<u>สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยภูมิหลังที่ต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ</u> - ระดับการศึกษา - ระดับการศึกษาของบุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย - การมีกิจกรรมยามว่าง	✓ ✓ ✓
<u>สมมติฐานที่ 2 สภาพแวดล้อมทางสังคมที่ต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ</u> - เวลาหลังจากไปทำกิจกรรมอื่น - ลักษณะการแต่งกาย - การประสบสถานการณ์เสี่ยง 1. เดินทางกลับบ้านคนเดียวเวลากลางคืนและมีผู้ชายที่รู้จักอาสาไปส่งที่บ้านจึงนั่งรถไปกลับเขาด้วย 2. อยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา 3. อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีดื่มเหล้าและมีเพื่อนชาย 4. อยู่ในกลุ่มที่มีผู้ชาย นักเรียนเป็นผู้หญิงคนเดียว	✓ ✓ ✓

ข้อเสนอแนะจากผู้ศึกษา

1. เด็กหญิงวัยรุ่นควรตระหนักในปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางเพศในปัจจุบันว่าเป็นภัยที่เป็นกลุ่มเสี่ยงที่สุด และควรมีความรู้ ความเชื่อที่ถูกต้อง เพื่อลดล้าง ความเชื่อที่ผิดที่ฝังรากลึกในสังคมมานาน จะเป็นการจัดการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้

2. เด็กหญิงวัยรุ่นควรศึกษาหาข้อมูลที่เป็นการศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเอง ที่มีโครงการจัดขึ้นมากมายทั้งในและต่างประเทศสำหรับเด็กและ เยาวชน ให้เรียนรู้การปกป้องตนเอง ไม่ให้ผู้ใดเข้ามาทำร้ายล่วงเกินทางร่างกาย และฝึกให้เป็นบุคคลที่เข้มแข็ง ไม่ง่ายต่อการตกเป็นเหยื่อ

3. เด็กหญิงวัยรุ่นที่มีสภาพแวดล้อมทางสังคมที่จำกัด ที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่อได้ง่าย ควรมีเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าไปให้การช่วยเหลือ ประเมินความเสี่ยง ให้ความรู้แก่ ครอบครัว และมีการเฝ้าระวังติดตามเป็นระยะโดยเครือข่ายในชุมชน

4. ครอบครัวควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมป้องกันภัยจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศทุกรูปแบบ ด้วยการอบรมสั่งสอน และดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ไม่ปล่อยเด็กและเยาวชน ดูแลกันเองตามลำพังเป็นเวลานาน ๆ ควรให้ความสนใจกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของบุตรหลานเพื่อเกิดความตระหนักในปัญหา รู้จักระมัดระวังตนเอง ไม่หลงเชื่อบุคคลอื่นได้โดยง่าย

5. โรงเรียนควรมีเจ้าหน้าที่ที่ทำงานกับครอบครัวของนักเรียนโดยเฉพาะเพื่อเป็นการดูแลอย่างใกล้ชิดระดับหนึ่ง จึงจะสามารถป้องกันปัญหาได้ดีกว่าการเกิดเรื่องขึ้นแล้วแก้ไข

6. รัฐควรให้ความสำคัญกับปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นอย่างจริงจัง โดยการควบคุมสื่อที่ยั่วยุ และสื่อลามกต่าง ๆ ที่หาได้ง่าย แม้ในชุมชนที่ยากจนในสังคมปัจจุบัน และควรจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาโดยเฉพาะ ทำการศึกษาและแก้ไขปัญหา รวมทั้งการป้องกันและควบคุมโดยด่วน ควร ออกกฎหมายที่เข้มงวดมีผลต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งครอบครัวที่ขาดการดูแลบุตรหลานของตนอย่างใกล้ชิดจนทำให้เกิดเหตุการณ์ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศได้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศในเรื่อง

1. พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงวัยรุ่นที่อยู่ในเมือง และชนบท ในสังคมปัจจุบัน
2. พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กวัยรุ่นหญิงและชาย
3. ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนและหลัง การฝึกอบรมเรื่องพฤติกรรมการป้องกันตนจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กและเยาวชน
4. ศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงแต่ละด้าน เพื่อจัดระดับความสำคัญของปัญหาที่สามารถแก้ไขได้